Vi ha nyss firat ett af foster-landets största minnen, minnet af den hjeltekonung, som på Lützens slagfält förblödde . .

Men hvarje skift bringar nya bud om nya fäster.

Öfver allt i fosterland, ja ock i främlings bygd har man firat af minnet af barden i nord, i detta rike ock en konung, Sångar-kungen Esaias Tegnér.

För 100 år sedan – veta vi – slog den gullockige pilt första gången upp sitt öga och möttes af dagens ljus, han, som sedan skulle sjunga sången till Solen.

I Vermlands bygder – der skulle snart den unge börja sin skolgång ut i skog och mark, i lummig lund, vid bäckens fall och på insjöns strand.

Der skulle det öra skärpas som lyddes
så troligt till lärkans glada drill,
till trastens djupa slag i furuskog,
till aftonvindens hviskning kring
ättekullen om forna tider, om fädrens
stordåd, som lyddes till vågens bränning
mot kust, diktande åter och åter
vikingens drapa;

Och så — Esaias stämde sin
lyras strängar och sjöng om Frithioff
och Ingeborg.

I ungdomens vår hur
hängde vi ej wid Sångarens läppar —
och i lefnadens höst, hvem lefwer ej
om, med Frithioffs Saga sin
ungdoms dag.

Och Svea han sjöng och så
mycket annat han gaf oss i arf
det rost och mal wäl intet skall
förtära.

Afskedet till sin lyra har sedan
länge sen förklingat och många
gånger blomman på hans graf förvissnat, men, oförgätlig, står hans
ädla bild inför oss.

Med dessa några få ord har
man velat inleda den lilla Minnesfest
som vi nu, också i vår krets, vilja
fira till den Käres minne — först
genom att lyssna till hvad dagens
främste skald om den bortgångne
säger — och sedan genom att läsa
tillsammans ett och annat stycke
ur Frithioffs Saga, kanske ännu
något mer.

Och nu till Skogsvandringen af
Snoilsky.